

1

En Bang i la ballarina

Al capdamunt d'una atrotinada casa de tres pisos hi ha unes golfes: és un món fosc, ple de pols i de trastos oblidats. Tot és silenci i quietud. És per això que quan el petit ratolí Bang surt del seu cau i comença a córrer amunt i avall, un corrent d'alegria circula a través de tots els objectes que porten allà, immòbils, qui sap quant de temps. I el ratolí, que ho sap, sempre s'inventa un saltironet o una acrobàcia, per presumir, perquè és una mica fatxenda, perquè gaudeix cridant l'atenció. Sap que hi ha el vell maniquí que el mira amb certa enveja (és un maniquí de modista que no perd mai les maneres); el bust d'un

antic personatge important, que sembla pensar «qui tornés a ser jove!»; la guitarra sense cordes, que voldria tocar una cançó per acompanyar els divertits moviments del ratolinet...

Un dia, fent una de les seves acrobàcies, va fer un mal pas, va ensopegar –PATAM!– i va fer caure un munt d'andròmines que hi havia apilades en un racó: diaris vells, capses plenes de rampoines trencades o oblidades, sabates desaparellades... Enmig de tots aquells fragments de la vida d'algú en va destacar un: una capseta de música feta per mans mestres, amb una rodeta a un costat per donar-li corda. Un cop va parar de rodolar pel terra, es va obrir i en va sortir una ballarina vestida a la moda de les antigues ballarines que, al so d'una cançó metàl·lica,

va començar el seu ball de cercles infinits i giragonses delicades com el cotó fluix. En Bang va quedar embadalit, estès a terra, fins que la música va deixar de sonar i la ballarina es va aturar.

–I tu, qui ets? I què hi feies aquí amagada? –va preguntar el ratolí.

–Soc una ballarina, i espero –va respondre ella.

–Què esperes?

–La meva mestressa. Soc una joguina que un cop van regalar a la nena més dolça del món. M'estimava molt, ballava per a ella cada nit i em portava pertot arreu. Quan em mirava amb els seus ulls, blaus com el cel d'un conte de fades, em sentia la ballarina més important del món... Un dia vam pujar aquí, ella va estar trastejant i en marxar es va oblidar de mi. Per això espero: quan s'adoni que es va oblidar de mi vindrà a buscar-me. Ja no pot trigar. I tu, qui ets?

–Soc en Bang, un ratolí, i visc aquí! No he sortit mai a l'exterior; em fa por, però no em fa

falta: per aquí corro per fer exercici i per dins del meu cau hi tinc passadissos que recorren tota la casa, inclosa la cuina!

Sent com eren dues ànimes solitàries, la ballarina i el ratolí van forjar ràpidament una amistat. Quedaven cada nit. Ell girava la rodeta de la capseta i ella ballava per a ell; a canvi, en Bang li explicava les aventures que no havia viscut mai, però que sens dubte algun dia viuria: es faria amic d'un gat, menjaria pizza de gruyère i aniria al zoo a comprovar personalment si els ratolins espanten els elefants... I tots dos reien durant hores.

Un dia els últims esglaons de l'escala, els que anaven a parar a les golfes, van grinyolar. En Bang i la ballarina van quedar muts a mitja conversa, mirant glaçats com s'obria la porta. Ella li va dir:

–Amaga't, potser és la nena que em ve a buscar!

En Bang es va amagar com un llampec darrere d'una capsa de sabates i va observar. La porta es va obrir a poc a poc i va aparèixer una velleta, amb pas feixuc i mirada trista. L'únic que no tenia arrugat era la roba. Una decepció va envair la ballarina: no era la nena. La velleta es va parar

davant la nina i amb un moviment lent com el temps, va allargar la seva pansida mà cap a ella, que es va espantar. Però llavors va veure els ulls de la velleta, uns ulls blaus com el cel d'un conte de fades. I va comprendre... La va envair una felicitat immensa. I es va tornar a sentir la ballarina més important del món. Va tenir el temps just per girar-se cap al ratolí (els ulls cansats de l'anciana no ho van veure), i li va xiuxiuejar unes paraules. Just en aquell moment la mà va abastar la nina. La velleta la va acostar cap al seu pit, i amb un fil de veu carregat de nostàlgia li va dir: «Tu vens amb mi, estimada...». I amb pas insegur van travessar la porta i van deixar les golfes.

En Bang va necessitar dos minuts per reaccionar. Llavors va sentir sorolls per la finestra mig oberta, va córrer i d'un salt va arribar a l'ampit i va mirar a baix. La velleta entrava a la part del darrere d'una furgoneta, agafada a la seva nina. L'acompanyaven una parella jove, home i dona, que intentaven fer el cor fort, amb una maleta a les mans. La dona li donava la mà a la velleta, com per donar-li ànims. El vehicle, que al lateral tenia un rètol que deia «RESIDÈNCIA D'AVIS EL BROLLADOR», va arrencar amb tots ells a dins. I mentre s'allunyava, el ratolí va

repassar el que la nina li va dir en aquells pocs segons:

–Jo ara ja soc feliç. Tu també has de ser-ho! Aprofita la vida, que passa molt de pressa! No et quedis aquí tancat! Fes coses!

De cop i volta, en Bang es va sentir sol com no s’hi havia sentit mai, malgrat no haver gaudit de la companyia de ningú abans de conèixer la ballarina. Arrossegant les passes i deixant un munt de llàgrimes pel camí, va entrar al seu cau.

Cinc minuts després en va sortir, amb una bossa penjada en bandolera i un mapa a la mà, i va dir amb una veu forta i decidida:

–Residència d’avis El Brollador. Amb un nom així no deu ser pas difícil de trobar!

I, acostant-se a la porta encara mig oberta, va respirar fondo, va fer una passa i va desaparèixer.